

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

„Не вярвам на скапаните си очи!”

Това беше първото нещо, което мина през главата на Майкъл Кармайкъл, когато видя сянката на Бърди да се отразява в прашните прозорци на офиса му. Г-н Бърди беше негов съсед в продължение на трийсет години, той живееше сам в голямата жълта къща на ъгъла, а от прозорците му всяка вечер се носеха симфонии на Бах и Вивалди.

Беше симпатичен дядка, с когото се поздравяваха редовно, но рядко бяха разменяли повече от няколко думи. Старецът обикновено кимаше приветливо, усмихваше се, махаше с ръка и... определено беше последният, когото Кармайкъл очакваше да види в канцеларията си.

Бърди продължаваше да се върти отпред и да се оглежда колебливо. Погледът му падна върху голямата табела на „Уестърн Галакси”, която висеше над входа. Той я позяпа няколко секунди, след което с несигурна ръка посегна към дръжката.

Камбанката звънна, шумът от улицата нахлу за миг в офиса и пак бе изгонен навън.

Кармайкъл побърза да го посрещне.

- Здравейте, г-н Бърди, това се казва приятна изненада. Да ме вземат дяволите, ако съм си мислил някога, че ще ви видя тук.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Хм, да – смути се старецът. – Здравейте ъ-ъ, г-н...

- Майкъл – прекъсна го другият. – Все пак не се познаваме от вчера.

- Е, да – усмихна се Бърди. – Вие пък ме наричайте Сам. От Самюел. Ужасно претенциозно име. Жена ми все това казваше.

Кармайкъл никога не беше виждал жена в голямата жълта къща. Той повдигна разбиращо рамене, но не каза нищо. Личеше си, че Бърди започва да се отпуска. Очите му шареха любопитно по витрините.

- Никога досега не съм влизал в заложна къща – призна старецът. – Във филмите ги правят все едни такива... нали се сещате.

- Да – кимна примирено Майкъл. – Винаги се свързват с нещо нередно.

- Точно така – кимна Бърди. – Да си призная, аз дори не знаех с какво се занимавате, но мадам Флора ме осведоми наскоро.

Кармайкъл изцъка с език. Мадам Флора беше проклета стара мома, която живееше в квартала и се старееше да поддържа високо ниво на осведоменост. И разбира се, като типична клюкарка, тя не обичаше да пази чуждите тайни само за себе си.

- Е, Сам, с какво мога да ви помогна? – разпери ръце Кармайкъл.

- Ами, всъщност, може да се каже, че съм дошъл по работа – смути се отново Бърди. – Но се нуждая не само от помощта, а и от вашата дискретност.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Разбира се – усмихна се предразполагащо Майкъл. – Разговорът ни ще бъде поверителен. Това е нормална практика. Дължим го на клиентите си.

- Как да ви кажа – подхвана Сам Бърди. – Историята е много лична.

Кармайкъл въздъхна мислено. Клиентите винаги идваха с много лични истории. Вещите, които носеха в заложната къща, струваха хиляди долари в собствените им очи, но рядко успяваха да получат повече от стотачка за тях. Заложният агент се приготви да изслуша търпеливо поредната сълзлива история за непрежалими семейни ценности.

- Донесъл съм пръстен, който някога принадлежеше на жена ми – продължи старецът.

- Да – кимна Майкъл. До тук опасенията му се оправдаваха. – И искате да го заложите, нали?

- Не просто да го заложа – отвърна Бърди. – Разберете, аз нямам нужда от пари. Така се случи, че съм материално осигурен за поне още петдесет години напред. А едва ли ще живея и пет.

Кармайкъл направи протестиращ жест с ръка, но старецът се усмихна кротко.

- Да, да, знам, какво ще кажете, но няма нужда. Както и да е – моята молба е по-особена.

- Слушам ви – отвърна Кармайкъл.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Ще заложа този пръстен при вас, но при следните условия. Първо – да задържите парите, които бихте ми дали за него и второ – никога да не го продавате на когото и да било.

Майкъл Кармайкъл беше изненадан. Имаше нещо гнило в тази история.

- Това се различава доста от обичайните сделки, които правим – каза той. - Трябва да ви призная, Сам, вашето предложение ме сварва неподготвен. Обикновено клиентите ни идват тук, залагат вещи, взимат парите и си заминават. Нещо като опростена форма на кредитиране. Ако човекът не се върне да откупи заложеното, ние го продаваме и толкова.

- Не искам да го продавате – отвърна Бърди. – И точно затова ви плащам. Искам вие да оцените пръстена и да задържите сумата за себе си. Като гаранция, че той никога няма да излезе от тук. Приберете го в някой шкаф, заключете го в сейф и повече не го изваждайте на показ.

Кармайкъл не знаеше какво да каже.

- Знам, че ви звучи странно – усмихна се старецът. – Затова, отделете ми още пет минути и ми позволете да ви разкажа малко за Джанет, моята съпруга.

- Разбира се – повдигна рамене Кармайкъл.

- Бяхме съвсем млади, когато се срещнахме – подхвана Бърди. – Аз бях на 23, тъкмо се бях уволнил от армията и започвах работа във фабриките на баща ми. А Джанет бе на 19, току-що завършила колеж и...

Гласът на Сам Бърди потрепери.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Може би знаете как е. За мен тя беше най-красивото момиче на света.

Кармайкъл кимна мрачно.

- Половин година по-късно се оженихме. После пътувахме из Европа. Посетихме Париж, Мадрид, Виена. Прекрасни места. Когато се върнахме у дома бяхме още по-влюбени един в друг. Започнах работа и се нанесохме в къщата на баба. Не, сегашния си дом го купих след смъртта на Джанет. А тогава живеехме в имение в колониален стил, с огромна предна веранда и безкрайно дълго каменно стълбище.

- Звучи приказно – промърмори Кармайкъл.

- Наистина – отнесено продължи старецът. – Това бяха пет години, изпълнени с щастие. Докато един ден Джанет не се захвана да разтребва тавана.

Историята на Бърди беше обикновена и в същото време – нереална. Казано накратко – почиствайки таванските помещения, Джанет, също като в приказките, се натъкнала на ковчеже с вещи, останали от бабата на Сам. Сред вещите се намирал и пръстен от масивно злато със също толкова масивен син скъпоценен камък. Или поне това било първоначалното впечатление. Много години по-късно Бърди занесъл пръстена при ювелир, който първо отказал да го оцени, а впоследствие му предложил баснословна сума за него. Същото се повторило с още двама търговци. Но това било после.

Бърди помоли за чаша вода, която Кармайкъл побърза да му налее от автомата. Старецът пи дълго и внимателно, сякаш опипваше водата с език, накрая остави чашата на масата и се прокашля.

Да, после. А тогава Джанет толкова харесала пръстена, че моментално го сложила на ръката си и... не го свалила до деня на смъртта си.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Можех ли да предположа – изхлипа Бърди – че този пръстен ще ни донесе нещастие? Тогава си мислех, че Джанет заслужава всичките бижута на света. Бях щастлив, защото виждах, че тя е щастлива.

- Не мисля, че трябва да се вините за нещо – обади се Кармайкъл.

Лицето на Бърди се изкриви в тъжна усмивка.

- Нима има някакво значение? Вече нищо не може да върне Джанет. Половин година след като откри пръстена, тя отслабна, изтъня, изсъхна. След още три месеца не беше останала и следа от жизнената и красива жена, която бе станала моя съпруга. Мина още половин година и тя вече не можеше да се предвижва без чужда помощ.

Кармайкъл се взираше озадачено в него.

- Бъдете сигурен, ходихме при всякакви лекари и... нищо. Правиха й какви ли не изследвания – източваха кръв, рязаха, анализираха. През есента Джанет почина.

Думите на Бърди сякаш прокълтяха в тишината на заложната къща.

- Едва, когато от болницата ми предадоха вещите й, обърнах внимание на пръстена и на странното съвпадение между неговото откриване и влошаването на здравето на Джанет.

- Ще ми го покажете ли все пак? – попита тихо Кармайкъл.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Разбира се, разбира се – засуети се Бърди и взе да рови по джобовете си. – Ето го!

Лицето на заложния агент замръзна за миг. След това си върна израза на професионална заинтересованост.

- Да – каза той. – Това всъщност е прекрасен пръстен.

- Знаех си, че ще ви хареса – отвърна старецът.

Кармайкъл го взе в ръце, погледна го под светлината на настолната лампа и после рязко го остави обратно на масата.

- Колко ви предлагаха онези бижутери? – попита той.

- Два милиона – промълви Бърди.

Старецът не лъжеше. Кармайкъл можеше да се обзаложи, че е истина. Вероятно му бяха предлагали и повече.

- Това е сериозна сума – каза той. – А и ние сме заложна къща все пак, при нас правилата са малко по-различни.

Бърди кимна разбиращо.

- Мога веднага да ви напиша чек за 750 000 – изстреля Кармайкъл.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

- Добре – каза Сам. – А аз ще го осребря и ще ви донеса парите. Като гаранция, че пръстенът няма да има други собственици в бъдеще. Разберете, това е много важно за мен. Не искам да се повтори историята с Джанет – аз да умра и някой нещастник да намери пръстена в кутия на тавана ми.

- Разбирам – отвърна Кармайкъл. – И ви обещавам, че пръстенът никога няма да попадне отново в чужди ръце.

Той взе пръстена, постави го в чекмеджето на бюрото, след което превъртя ключа и го пхна в джоба си. Надраска с разкривен почерк числото 750 000, подписа се и връчи чека на Самюел.

- Благодаря ви, Майкъл – отвърна той. – Разчитах много на вашата помощ. Ще имате парите утре до края на деня.

Бърди се упъти към изхода, сподирен от замисления поглед на заложния агент. Звънчето над вратата издрънча и след миг възрастният мъж го нямаше.

Майкъл въздъхна и затвори очи. Да, такава беше работата му тук, в заложната къща. Обикновено носеха евтини джундурии. Понякога красиви и ценни бижута. А съвсем, съвсем рядко се появяваха и такива като Бърди. Те носеха стари, отдавна загубени вещи. Вещи, заради които къщата всъщност съществуваше.

Кармайкъл извади пръстена от шкафа и се взря в него. Съпругата на Бърди не бе имала никакъв шанс. В постоянно съприкосновение с подобен предмет човек не би могъл да оцелее повече от една - две години. В края на краищата, това не беше пръстен, а стандартно средство за превоз. Изчезнало в района на Южна Каролина през 1862 г. по време на войната между Севера и Юга. Стара, отдавна загубена вещ.

Стари, загубени вещи

Написано от Мартин Петков
Четвъртък, 11 Март 2010 09:59

Кармайкъл надяна пръстена на ръката си, натисна синия камък и се разтвори в пространството.